
Utassy József

HALOTTAL BESZÉL

Vakít a hó, zizegnek zúzmarás fák,
pillogok csak, kipirosít a szél.
Kell is arcomra most picit pirosság,
mert elsápad, ki halottal beszél.

Öröknek hittelek, mama, öröknek.
Sírva fakad hiányodtól a ház.
Dobd el a mélység kulcsait: töröttek!
Kicsúfol Isten ügyis, megaláz.

Pedig te hitted Őt, félted, remegted,
ám gyűlölted a gyóntató papot.
Bűnöd ha volt, a szomorú egeknek
vallottad be, s az Úr kihallgatott.

Köszöntelek messzülő szép hitemmel:
édes mama, halhatatlan halott!
Nézek utánad hosszan, s mintha tenger
búcsúztatná a lebukó napot.

AMÍG MEGVIRRAD

Szöszmötölök asztalomon,
kicsit részeg vagyok már:
sörösüveg Don Quijote,
Sancho Panza meg pohár.

Istenem, de jól megy dolgom:
bárcsak megvirradna, bár!

Apámat én nem ismertem,
sírján kóró szalutál.
Süvíts hozzá, te minszki szél,
fáj hiánya, fájva fáj!

Istenem, de jól megy dolgom,
leskelek, virrad-e már!

Rédicsen, a temetőben,
ahol dőzsöl a halál,
hol az idő is időtlen:
fiam emlékszobra áll.

Istenem, de jól megy dolgom:
kakas, kukorékolj már!

Tavaly temettem anyámat,
kit elszólított a nyár.
Szomorú vagyok, szomorúbb,
mint a kirabolt határ.

Istenem, de jól megy dolgom!
Bárcsak kivirradna már.

Rába György

A SZÉL GYERMEKEI

Mi lennél hogyha nem
leginkább szél talán
óvatlannak susogni
pajkosan ablakán
megcsipkedni a dévajt
s fölpöndöríteni
alsóját lássa a huncut
adóját valaki
a hőségben alélót
serkentenit megint
neki fuvallatomból
majd új oázis int
töppeszteni december
havát váratlanul
bódító ha az ember
más életet tanul
csiklandoznám a lurkók
száját orrát fülét
nyomomba kelni vágyjon
kamasz fehércseléd